

[Melchior.]

synes, at nu skal den og den ind på tinge. Der må være et eller andet minimum; så kan man altid diskutere, hvor det skal ligge.

På samme måde må det være rimeligt at sige, at hvis nogen vil have del i apparatet her i folketinget, hvis nogen vil deltage i dette arbejde, må der være et eller andet minimum af vælgere, der er interesseret i, at dette skal ske, og dette minimum ligger altså i øjeblikket på ca. 50.000, som i et vælgerkorps af 3,5 mill. vælgere ikke synes noget ublu krav.

Alle, som har deres gang her, ved, at det er en arbejdsplads. Og de små grupper — formanden for kristeligt folkeparti var inde på disse ting — kan meget nemt konstatere, hvor vanskeligt det er at få arbejdet til at fungere, når man kun har få mandater, fordi det ikke kun drejer sig om at få en ordfører i hver sag, men det drejer sig om at få udvalgsmedlemmer og få læst ting og få drøftet ting og få gennemarbejdet ting. Man kan ikke udlevere en halv maskine til en arbejder og forlange, at han skal lave en produktion, og et enkelt medlem i denne sal og en for lille gruppe er en halv maskine, den kommer aldrig til at virke, og den kommer aldrig til at producere noget meningsfyldt. Derfor synes jeg, at en spærregel et eller andet sted må opretholdes.

Vi må også erkende det meget demokratiske i, at små partier behandles i mange sager, i alle vigtige sager, på linje med de store partier; det gælder bl. a. taletiden her i tinget, hvor en gruppe på 3 eller 5 eller 14 medlemmer kan lægge beslag på lige så megen taletid som en gruppe på 40 eller 70 medlemmer. Det vil altså sige, at 50.000 vælgere kan gøre sig hørt med så at sige samme styrke, som en halv eller en hel million vælgere kan gøre. Den omstændighed tilsiger i høj grad, at der må være en undergrænse et eller andet sted, og jeg mener altså, at undergrænsen på 50.000 i forhold til 3½ million må være i orden.

Må jeg også lige til sidst gøre opmærksom på, at vort parti forud for sidste valg tog et initiativ med hensyn til det tyske mindretal. For det tyske mindretal gælder der i forvejen særregler over for valgloven. Det er vor opfattelse — og dér tror jeg at vor gruppe er enig — at det tyske mindretal bør have udvidet disse særrettigheder. Vi har andre

befolkningsgrupper inden for riget, som har særrettigheder — jeg tænker på Færøerne og Grønland — med hensyn til repræsentationens størrelse og andet, og jeg føler stærkt, at vi simpelt hen er bagud i tolerance over for vor eneste landfaste nabo, nemlig Tyskland, som har indrømmet sine nationale mindretal særrettigheder, der er mere vidtgående end dem, vi i det tolerante Danmark indrømmer.

Derfor håber jeg, at vi inden næste folketingsvalg kan nå frem til, at vi får rettet denne lille sag op, således at det ikke bliver et enkelt partis opgave, men er samfundets opgave at sørge for, at det nationale mindretal, vi har repræsenteret inden for vores grænser, får lettere adgang til repræsentation i folketinget.

Jes Schmidt (CD):

Når spørgsmålet om valglovens spærreklausuler kommer på tale her, er det min pligt at gøre opmærksom på den særstilling, som det tyske mindretal nede i Sønderjylland indtager. Det er jo en sag, som har været drøftet før i dette ting, i oktober 1954, da man kom til den konklusion her på denne talerstol, at anvendelse af spærreklausuler over for nationale mindretal var udemokratisk.

Det er ikke min hensigt nu at gå ind på en masse sammenligninger i denne sag, for jeg ved, at man ikke kan sammenligne en tysk valglovgivning med en dansk valglovgivning uden videre, men man kan vistnok sammenligne principperne i denne sag, nemlig om et nationalt og regionalt begrænset mindretal bør rammes af spærrebestemmelser, som har det sigte at forhindre en stor opsplitning i parlamentet.

Det er for os baggrunden for, at vi, siden vi første gang i 1964 kolliderede med spærreklausulen og mistede vor repræsentation her i tinget, har fremsat det ønske utallige gange, at mindretallet burde fritages fra valglovens spærreklausul, dog sådan at der fastsattes en minimumsgrænse, som man ikke måtte gå neden under, fordi ellers ville al rimelighed gå tabt i denne sag. Det forslag, som mindretallet er fremkommet med flere gange, går ud på, at mindretallet kan få et mandat, når det opnår lige så mange stemmer, som der kræves, eller må jeg i gæseøjne sige betales, for det billigste kreds-